

TARTU ÜLIKOOL
Arvutiteaduse instituut
Informaatika õppekava

Simmo Saan

Abstraktsete domeenide omaduspõhine testimine

Bakalaureusetöö (9 EAP)

Juhendaja: Vesal Vojdani, PhD

Juhendaja: Kalmer Apinis, PhD

Tartu 2018

Abstraktsete domeenide omaduspõhine testimine

Lühikokkuvõte:

One or two sentences providing a basic introduction to the field, comprehensible to a scientist in any discipline.

Two to three sentences of more detailed background, comprehensible to scientists in related disciplines.

One sentence clearly stating the general problem being addressed by this particular study.

One sentence summarising the main result (with the words “here we show” or their equivalent).

Two or three sentences explaining what the main result reveals in direct comparison to what was thought to be the case previously, or how the main result adds to previous knowledge.

One or two sentences to put the results into a more general context.

Two or three sentences to provide a broader perspective, readily comprehensible to a scientist in any discipline, may be included in the first paragraph if the editor considers that the accessibility of the paper is significantly enhanced by their inclusion.

Võtmesõnad:

List of keywords

CERCS:

CERCS kood ja nimetus: <https://www.etis.ee/Portal/Classifiers/Details/d3717f7b-bec8-4cd9-8ea4-c89cd56ca46e>

Property-based Testing of Abstract Domains

Abstract:

Inglisekeelne lühikokkuvõte

Keywords:

List of keywords

CERCS:

CERCS code and name: <https://www.etis.ee/Portal/Classifiers/Details/d3717f7b-bec8-4cd9-8ea4-c89cd56ca46e>

Sisukord

Sissejuhatus	7
1 Abstraktsed domeenid	9
1.1 Andmevooanalüüs	9
1.2 Võred	10
1.3 Alamhulkade domeen	11
1.4 Kujutusdomeen	12
1.5 Algoritmiline analüüs	14
1.6 Intervalldomeen	16
2 Domeeni omadused	19
2.1 Võre omadused	19
2.2 Laiendamine ja kitsendamine	20
2.3 Abstraktsiooni korrektsus	22
3 Omaduspõhine testimine	23
3.1 Põhimõtted	23
3.2 Goblint	24
Kokkuvõte	25
Viidatud kirjandus	26
Lisad	27
I Litsents	27

Unsolved issues

One or two sentences providing a basic introduction to the field, comprehensible to a scientist in any discipline.	2
Two to three sentences of more detailed background, comprehensible to scientists in related disciplines.	2
One sentence clearly stating the general problem being addressed by this particular study.	2
One sentence summarising the main result (with the words “here we show” or their equivalent).	2
Two or three sentences explaining what the main result reveals in direct comparison to what was thought to be the case previously, or how the main result adds to previous knowledge.	2
One or two sentences to put the results into a more general context.	2
Two or three sentences to provide a broader perspective, readily comprehensible to a scientist in any discipline, may be included in the first paragraph if the editor considers that the accessibility of the paper is significantly enhanced by their inclusion.	2
List of keywords	2
CERCS kood ja nimetus: https://www.etis.ee/Portal/Classifiers/Details/d3717f7b-bec8-4cd9-8ea4-c89cd56ca46e	2
Inglisekeelne lühikokkuvõte	2
List of keywords	2
CERCS code and name: https://www.etis.ee/Portal/Classifiers/Details/d3717f7b-bec8-4cd9-8ea4-c89cd56ca46e	2
What is it in simple terms (title)?	7
Why should anyone care?	7
What was my contribution?	7
What you are doing in each section (a sentence or two per section)	7
Alamsektsoon sissejuhatusega kokku	7
Veel rohkem taustast, alustada kaugemalt: <i>static vs dynamic analysis</i>	7
Kolmas punkt ei erine teisest arusaadavalt	7
Mainida alternatiivseid staatilise analüüsi meetodeid	7
Nimetada ja viidata olemasolevatele analüsaatoritele	7
Siduda analüsaatori korrektsus omaduspõhise testimise kasutamisega	8
Konkreetselt Goblint-ist	8
Pikem üleminek sissejuhatusest domeenide juurde	9
kood eraldi faili?	10
tikz eraldi .tex faili?	10
Milleks vaja alumist raja?	11

<i>Description relation</i> — kas üldse mõtet mainida? Vb jätta Galois ühenduste juurde.	12
$\sqcup, \sqcap, \top$?	13
See loetelu kuidagi kompaktsemaks?	13
Funktsiooni uuendamise def?	13
Abstraktse aritmeetika jaoks eraldi operaatorid: $\oplus, \odot, \otimes$?	13
Täpsemalt defineerida üleminekufunktsioonide ülemraja?	14
Otsekorrutise domeeni eraldi defineerimine?	14
Algoritmide nimesid kuidagi tõlkida?	16
Ülejäänud domeenid ka definitsiooni kujul?	16
Joonis intervallide $\sqcup, \sqcap$ kohta <i>a la</i> Seidl	16
Massiivne tabel: kuidagi väiksemaks? Lisadesse?	17
Kas peaks seda ka siin tegema?	18
kood eraldi faili?	20
tikz eraldi .tex faili?	20
Selgitada kuidagi ahelaid	20
Galois ühendused vms.	22
Teek „qcheck“	23
<i>bottom-up, top-down</i> lähenemised	24
Testimise tulemused	24
what did you do?	25
What are the results?	25
future work?	25
Eemalda nocite	26
Kuupäev	27

Sissejuhatus

What is it in simple terms (title)?

Why should anyone care?

What was my contribution?

What you are doing in each section (a sentence or two per section)

Tip: if it's hard for you to start writing, then try to split it to smaller parts, e.g. if the title is "Type Inference for a Cryptographic Protocol Prover Tool" then the "What is it" can be divided into "what is type inference", "what is cryptographic protocol" and "what is the prover tool". These three can also be split to smaller parts etc.

Valdkonna kirjeldus

Alamseksioon sissejuhatusega kokku

Veel rohkem taustast, alustada kaugemalt: *static vs dynamic analysis*

Staatiline programmianalüüs on võimalikult automaatne protsess, mis programmi lähtekoodi põhjal järeldab midagi selle programmi käitumise kohta. Staatilist analüüsi teostatakse mitmel põhjusel. Esiteks, programmi optimeerimise eesmärgil teostatakse analüüsi kompilaatorites, leidmaks kohti programmikoodis, mida on automaatse muudatusega võimalik optimeerida, ilma et sellest muutuks programmi käitumine. Teiseks, programmist vigade leidmise eesmärgil, leidmaks vigu, ilma et oleks tarvis programm käivitada ja vigane olukord esile kutsuda. Kolmandaks, programmi korrektsuse näitamiseks, veendumaks, et programm kindlasti käitub oodatud veatul moel.

Kolmas punkt ei erine teisest arusaadavalt

Mainida alternatiivseid staatilise analüüsi meetodeid

Nimetada ja viidata olemasolevatele analüsaatoritele

Andmevooanalüüs (*data-flow analysis*) on üks intuitiivne meetod staatilise programmianalüüsi teostamiseks. Selle keskseks ideeks on võimalike programmi seisundite, sh sageli muutujate võimalike seisundite, määramine selle programmi punktides. Andmevooanalüüs kasutab programmi juhtimisvoograafi (*control-flow graph*), et järgida programmi seisundi muutumist selle võimalike töövoogude jooksul.

Üldiselt pole võimalik staatilise analüüsiga alati täpselt määrata programmi seisundit, sest see oleks samaväärne programmi käivitamisega. Seetõttu vaadeldakse ligikaudseid seisundeid, mis vastavad konkreetsetele seisunditele. Sellist ligikaudsete seisundite uurimist nimetatakse abstraktseks interpretatsiooniks ja see põhineb rangelt teoreetilisel alusel, millel on ligikaudsusele vaatamata head omadused. Nimelt, abstraktse interpretatsiooni

teooria lubab, et analüüs on korrektne, st kui uuritavast programmist otsitavat tüüpi viga ei leita, siis võib olla kindel, et seda seal päriselt ka ei ole.

Abstraktse interpretatsiooni korrektsuseks on vajalik, et vaadeldavad ligikaudsed programmi seisundid, mis moodustavadki abstraktse domeeni, rahuldaks teatud algebralisi omadusi, mis võimaldavad andmevooanalüüsi teostada sobiva võrrandisüsteemi lahendamise teel. Seetõttu on hädavajalik, et staatilist analüüsi teostav programm, analüsaator, ise oleks implementeeritud korrektselt, sest vastasel juhul pole teostatavate analüüsides tulemused usaldusväärsed ja korrektsed.

Omaduspõhine testimine on testimismeetod, mis on sobib hästi programmi loogika matemaatiliste omaduse kontrollimiseks. Selleks kirjeldatakse kontrollitavad omadused predikaatidena ja neile juhuslike argumentide genereerimise metoodika. Nende kombineerimisel genereeritakse soovitud kogus juhuslike argumentide komplekte, millel leitakse predikaatide väärtused, kinnitades omaduse kehtimist või kummutades selle. Lisaks toetab omaduspõhise testimise raamistik leitud vääravate testjuhtude lihtsustamist.

Siduda analüsaatori korrektsus omaduspõhise testimise kasutamisega

Konkreetselt Goblini-ist

1 Abstraktsed domeenid

Pikem üleminek sissejuhatusest domeenide juurde

Andmevooanalüüsiga püütakse võimalikult täpselt määrata programmi seisundit igas programmi punktis.

Definitsioon 1.1. Domeeniks nimetatakse programmi kõikvõimalike seisundite hulka [1].

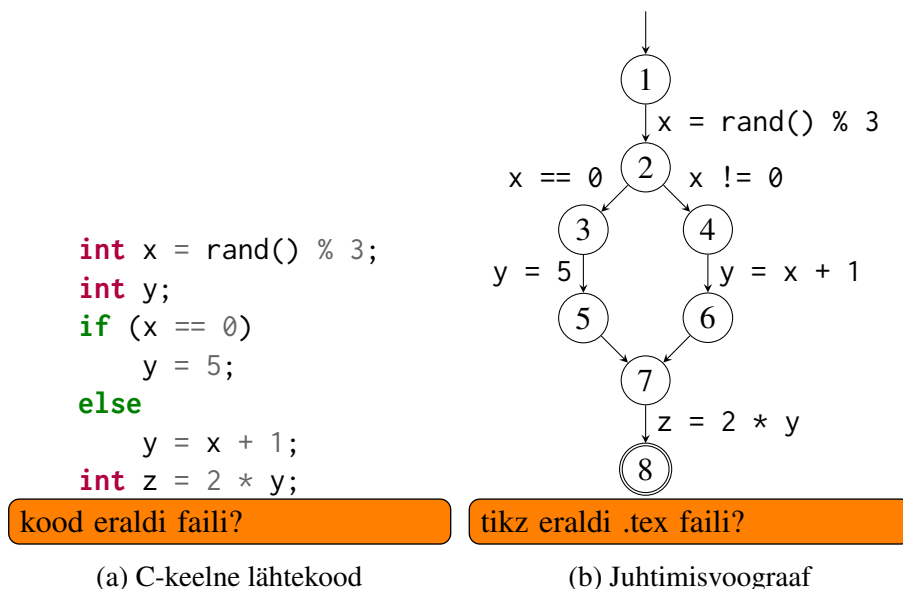
Selline informaalne definitsioon on ebapiisav mingisuguse teooria arendamiseks, mistõttu tegelikult vaadetakse domeene, mis moodustavad täieliku võre.

1.1 Andmevooanalüüs

Andmevooanalüüsi ja abstraktse interpretatsiooni põhimõtete selgitamiseks parim viis on näite läbitegemine. Selleks olgu edaspidi vaatluse all programm jooniselt 1, kus on kõrvuti C-keelse lähtekoodi jupp ja selle juhtimisvoograaf, mille tippudes on programmi punktid, milles seisundeid uuritakse, ja servadel vastavad laused, mida täidetakse. Järgnevalt on käsitsi analüüsitud selle programmi täisarvuliste muutujate võimalike väärtusi igas programmi punktis:

- Punktis 1 pole muutujaid deklareeritud, seega nende väärtustest ei saa rääkida.
- Punktis 2 muutuja x väärtust üheselt määrata pole võimalik, sest see tuleb juhuarvu funktsioonist `rand()`, kuid jäägiga jagamise tulemusena kuulub see kindlasti hulka $\{0, 1, 2\}$ ¹. Lisaks on vahepeal deklareeritud väärtustamata muutuja y , millel C keele semantikas vaikeväärtust pole ja seetõttu võib selle väärtus olla suvaline täisarv, st suvaline hulgast $\mathbb{Z}$ [2].
- Punktis 3, kus tingimus oli tõene, on x kindlasti ainult 0.
- Punktis 4, kus tingimus oli väär, saab eelnevast hulgast välistatud nulli eemaldamisel öelda, et muutuja x väärtus on hulgast $\{1, 2\}$.
- Punktis 5 on täpselt teada, et y on 5.
- Punktis 6, teades võimalikke muutuja x väärtusi, saab öelda, et muutuja y väärtus tehte tulemusena on hulgast $\{2, 3\}$.

¹C keele semantika on siinkohal keerukas, kuid (üldiselt võimalikud) negatiivsed jäägid on antud juhul välistatud, sest `rand()` funktsioon ei tagasta negatiivseid arve.

Joonis 1. Tsüklita programmi näidis.

- Punktis 7, kus kaks võimalikku tingimuslause haru uuesti kokku saavad, tuleb arvestada mõlema haru võimalike väärtustega, seega muutuja y väärtus kuulub hulka $\{2, 3, 5\}$.
- Punktis 8, teades võimalikke y väärtusi, saab öelda, et muutuja z väärtus tehte tulemusena on hulgas $\{4, 6, 10\}$.

Tehtud analüüs on võimalikult täpne, mis oleks ka automatiseeritud analüüsi eesmärgiks. Iseenesest poleks vale mõnes programmi punktis mõne muutujaga seostada suuremat võimalike väärtuste hulka, kuid sellisest analüüsist oleks vähem kasu, sest see tooks sisse ebavajalikku ebatäpsust. Järgnevalt ongi eesmärk matemaatiliselt formaliseerida sellise hea analüüsi teostamine, mis omakorda oleks aluseks analüüsi teoreetiliseks uurimiseks ja automatiseerimiseks.

1.2 Võred

Domeenide kirjeldamiseks kasutatakse matemaatilisi struktuure, mida nimetatakse võredeks. Kuigi võreteooria on arvestatav matemaatika haru, siis sügavamale laskumata on siin toodud vajalikud mõisted võredest aru saamiseks. Järgnevad eestikeelsed definitsioonid on refereeritud V. Laane loengukonspektist aines „Võreteooria“ [3], kuid tähistused on kohandatud programmianalüüsi kirjandusele omaseks [4:17]:

Definitsioon 1.2. Osaliselt järjestatud hulk on paar $(A, \sqsubseteq)$, kus A on hulk, millel on defineeritud binaarne seos $\sqsubseteq$, mis iga $a, b, c \in A$ korral rahuldab järgnevaid tingimusi:

- $a \sqsubseteq a$ (refleksiivsus),
- kui $a \sqsubseteq b$ ja $b \sqsubseteq c$, siis $a \sqsubseteq c$ (transitiivsus),
- kui $a \sqsubseteq b$ ja $b \sqsubseteq a$, siis $a = b$ (antisümmeetrisus).

Domeenide puhul kasutatakse osalist järjestust seisundite täpsuse võrdlemiseks. Kokkuleppeliselt järjestatakse seisundid täpsemast ebatäpsema suunas — kirjutis $a \sqsubseteq b$ tähendab, et seisund a kirjeldab programmi olekut täpsemalt või sama täpselt kui seisund b . Teiste sõnadega, alati kui programmi olekut kirjeldab a , siis saab seda kirjeldada ka b -ga.

Järgnevalt olgu $(A, \sqsubseteq)$ osaliselt järjestatud hulk ja $X \subseteq A$.

Definitsioon 1.3. Elementi c nimetatakse hulga X **ülemiseks tõkkeks**, kui iga $x \in X$ korral $x \sqsubseteq c$. Vähimat ülemist tõket nimetatakse **ülemiseks rajaks**, st X -i iga ülemise tõkke d korral $c \sqsubseteq d$.

Definitsioon 1.4. Elementi c nimetatakse hulga X **alumiseks tõkkeks**, kui iga $x \in X$ korral $c \sqsubseteq x$. Suurimat alumist tõket nimetatakse **alumiseks rajaks**, st X -i iga alumise tõkke d korral $d \sqsubseteq c$.

Hulga X ülemist ja alumist raja tähistatakse vastavalt $\bigsqcup X$ ja $\bigsqcap X$. Kui $X = \{a, b\}$, siis tähistatakse ülemine ja alumine raja vastavalt $a \sqcup b$ ja $a \sqcap b$.

Domeenide puhul kasutatakse ülemisi tõkkeid mitme seisundi ühendamiseks, nii nagu seda oli vaja teha joonise 1 programmi punktis 7. Seejuures tahetakse loomulikult täpseimat ühendatud seisundit, mis ongi ühendatavate seisundite ülemine raja.

Milleks vaja alumist raja?

Definitsioon 1.5. Täielik võre on osaliselt järjestatud hulk, mille igal alamhulgal leidub ülemine ja alumine raja.

Täielikus võres $(A, \sqsubseteq)$ leidub vähim element $\perp = \bigsqcap A$ ja suurim element $\top = \bigsqcup A$, mida nimetatakse vastavalt *bottomiks* ja *topiks*.

Domeenidelt nõutaksegi, et need oleks täielikud võred, sest sellega kaasnevad ülal kirjeldatud võimalused seisunditega töötamiseks. Domeeni element $\top$ kirjeldab kõige üldisemat seisundit ehk seisundit, kus pole programmi oleku kohta mitte midagi teada. Element $\perp$ kirjeldab võimatut seisundit ehk tüüpiliselt seda, et programmi täitmisel mitte kunagi uuritavasse punkti ei jõutagi.

1.3 Alamhulkade domeen

Iga hulga S korral saab vaadelda selle kõigi alamhulkade hulka $\mathcal{P}(S)$, millel on loomulik osaline järjestus $\subseteq$. Osutub, et see on ka täielik võre, kus

- $a \subseteq b \Leftrightarrow a \sqsubseteq b$,

- $a \sqcup b = a \cup b$ ja $a \sqcap b = a \cap b$,
- $\perp = \emptyset$ ja $\top = S$.

Hulk X kirjeldab väärtust z parajasti siis, kui $z \in X$. Sellega on defineeritud, kuidas peaks seostama domeeni elemente konkreetsete võimalike väärtustega.

Description relation — kas üldse mõtet mainida? Vb jätta Galois ühenduste juurde.

Ülal käsitsi tehtud joonise 1 programmi analüüsis oligi iga muutuja väärtusi analüüsitud alamhulkade domeeni $\mathbb{D} = (\mathcal{P}(\mathbb{Z}), \subseteq)$ abil. Programmi punktis 7 toimunud muutuja y seisundite ühendamine on võrede terminites $\{5\} \sqcup \{2, 3\}$. Antud programmi analüüsimiseks on selle domeeniga vaja seostada kahte tüüpi tehted:

Konstantide abstraherimine Lause $y = 5$ abstraktseks teostamiseks, st muutujaga y domeeni elemendi seostamiseks, on esinev konstant vaja sobivalt abstraherida. Täisarvude alamhulkade domeenis sobib konstantse väärtuse a jaoks ilmselt element $\{a\}$.

Abstraktne aritmeetika Lause $y = x + 1$ abstraktseks teostamiseks on vaja teostada liitmine muutuja x seisundi $\{1, 2\}$ ja konstandi seisundi $\{1\}$ vahel. Täisarvude alamhulkade domeenis saab elementide $A, B \in \mathcal{P}(\mathbb{Z})$ liitmise defineerida kui

$$A + B = \{a + b \mid a \in A, b \in B\}$$

ning sarnaselt võib defineerida ülejäänud tehted.

Nende matemaatiliste vahenditega ongi võimalik näites tehtu süstematiseerida. Siiski kirjeldab kasutatud domeen korraga ainult ühe muutuja väärtuseid, kuid muutujatevahelisi toiminguid otseselt mitte — seda peab ikkagi domeeniväliselt teostama. Oleks veelgi parem, kui tervet programmi olekut, st kõigi muutujate seisundeid korraga, saaks vaadelda ühe keerukama domeeni elementidena. Selleks võetaksegi kasutusele kujutused.

1.4 Kujutusdomeen

Olgu Var programmi muutujate hulk ja Val domeen, milles vaadeldakse üksiku muutuja seisundit. Sel juhul saab vaadelda abstraktsete muutujate väärtustuste domeeni [4:45]

$$\mathbb{D} = (\text{Var} \rightarrow \text{Val})_{\perp} = (\text{Var} \rightarrow \text{Val}) \cup \{\perp\}.$$

Domeeni elementideks on kujutused muutujate hulgast nende abstraktsete väärtuste hulka, mis on väga analoogilised konkreetsete muutujate väärtustustega funktsionaalselt kirjeldatuna. Element $\perp$ on tehnikult lisatud, et domeen moodustaks täieliku võre, ja tähendab saavutamatu (ingl. *unreachable*) programmi punkti. Osaline järjestus selles domeenis on defineeritud järgnevalt:

$$D_1 \sqsubseteq D_2 \iff D_1 = \perp \vee \forall x \in \text{Var} \ D_1(x) \sqsubseteq D_2(x).$$

$\sqcup, \sqcap, \top$?

Joonisel 1 tehtud näites olid muutujad $\text{Var} = \{x, y, z\}$ ja väärtused domeenis $\text{Val} = \mathcal{P}(\mathbb{Z})$. Sellises kujutuste domeenis saabki kirjeldada tervet seisundit korraga ning sama analüüsi lõpptulemus oleks järgmine:

- Punktis 1: $\{x \mapsto \top, y \mapsto \top, z \mapsto \top\}$.
- Punktis 2: $\{x \mapsto \{0, 1, 2\}, y \mapsto \top, z \mapsto \top\}$.
- Punktis 3: $\{x \mapsto \{0\}, y \mapsto \top, z \mapsto \top\}$.
- Punktis 4: $\{x \mapsto \{1, 2\}, y \mapsto \top, z \mapsto \top\}$.
- Punktis 5: $\{x \mapsto \{0\}, y \mapsto \{5\}, z \mapsto \top\}$.
- Punktis 6: $\{x \mapsto \{1, 2\}, y \mapsto \{2, 3\}, z \mapsto \top\}$.
- Punktis 7: $\{x \mapsto \{0, 1, 2\}, y \mapsto \{2, 3, 5\}, z \mapsto \top\}$.
- Punktis 8: $\{x \mapsto \{0, 1, 2\}, y \mapsto \{2, 3, 5\}, z \mapsto \{4, 6, 10\}\}$.

See loetelu kuidagi kompaktsemaks?

Kasutades kogu olekut kirjeldavaid domeeni elemente, on programmi laused ja avaldised juhtimisvoograafis kirjeldatavad funktsioonidena lähteseisundist sihtseisundisse. Neid nimetatakse **üleminekufunktsioonideks** (ingl. *transfer function*) ja samas näites võivad need olla järgnevad:

$$\begin{aligned}tf_{1,2}(d) &= d[x \mapsto \{0, 1, 2\}], \\tf_{2,3}(d) &= d[x \mapsto \{0\}], & tf_{2,4}(d) &= d[x \mapsto d(x) \setminus \{0\}], \\tf_{3,5}(d) &= d[y \mapsto \{5\}], & tf_{4,6}(d) &= d[y \mapsto d(x) + \{1\}], \\tf_{7,8}(d) &= d[z \mapsto \{2\} * d(y)],\end{aligned}$$

kus kirjutis $d[x \mapsto \{0\}]$ tähendab funktsiooni uuendamist (ingl. *function update*) ehk sama funktsiooni d , mis argumendil x omab nüüd uut väärtust $\{0\}$. Aritmeetilised tehted hulkade vahel on sellised nagu nad on sisemises domeenis Val .

Funktsiooni uuendamise def?

Abstraktse aritmeetika jaoks eraldi operaatorid: $\oplus, \odot, \otimes$?

Seejuures üleminekufunktsioonid saab keele semantika ning lausete ja avaldiste struktuuri mallide järgi mehaaniliselt defineerida ehk konkreetse programmi analüüsil toimub see automatiseeritult.

Kujutusdomeeni kasutamisega on võimalik lihtsam lihtsam ühte muutujat korraga kirjeldav domeen laiendada kõigile muutujatele korraga. Seejuures muutub võimalikuks järgida andmete liikumist muutujate vahel, mis vastab juba paremini andmevooanalüüsi nimele.

1.5 Algoritmiline analüüs

Võrede, nende abstraktsete tehete ja üleminekufunktsioonide abil on formaliseeritud suur osa esialgses näites intuiitiivselt tehtust, kuid täielikult automatiseeritud analüüsini on jäänud veel viimane samm, mis võimaldaks kogu analüüsi algoritmiliselt kirjeldada. Kõigepealt peavad paigas olema kaks asja:

1. Domeen $\mathbb{D}$, mille abil analüüsi teostatakse ja mis on võimaline kirjeldama uuritavaid programmi omadusi.
2. Üleminekufunktsioonide defineerimise protsess programmeerimiskeele lausetest.

Nende olemasolul saab konkreetse programmi analüüsi teostada järgnevate sammudega:

1. Iga programmi punkti i jaoks võtta kasutusele üks muutuja x_i , mis vastab otsitavale programmi abstraktssele seisundile selles punktis.
2. Iga juhtimisvoograafi serva $k \rightarrow i$ jaoks defineerida fikseeritud protsessi abil üleminekufunktsioon $tf_{k,i}$. Nõnda saab iga serva jaoks moodustada võrratuse $x_i \sqsubseteq tf_{k,i}(x_k)$. See tähendab, et analüüsis otsitav seisund võib olla ebatäpsem kui konkreetne üleminek ette näeb.

Lisaks üleminekutele koostatakse võrratus ka programmi alguspunkti, milleks olgu x_1 , jaoks kujul $x_1 \sqsubseteq \iota$, kus ι kirjeldab algseisundit.

3. Neist võrratustest moodustub süsteem, kus iga muutuja on vasakul täpselt ühel korral, selleks vajadusel võrratusi parema poole ülemraja järgi ühendades:

$$\begin{cases} x_1 \sqsubseteq f_1(x_1, \dots, x_n), \\ \vdots \\ x_n \sqsubseteq f_n(x_1, \dots, x_n), \end{cases}$$

kus $f_1, \dots, f_n$ on moodustatud võrratuste parematest pooltest (üleminekufunktsioonidest ja nende ülemrajadest).

Täpsemalt defineerida üleminekufunktsioonide ülemraja?

Sama saab lühemalt kirja panna, kui vaadelda hoopis täielikku võre $\mathbb{D}^n$, mille elementide positsioonil i on programmi punkti i seisund. Selle võre tehted on defineeritud punktiviisiliselt.

Otsekorrutise domeeni eraldi defineerimine?

Sellises võres on muutujaks $\bar{x} = (x_1, \dots, x_n)$ ning funktsioonid ühendatud kokku ühte funktsiooni $\bar{f}(\bar{x}) = (f_1(\bar{x}), \dots, f_n(\bar{x}))$. Sellega on kogu eelnev võrratuste süsteem ühendatud üheks ainsaks võrratuseks $\bar{x} \sqsubseteq \bar{f}(\bar{x})$ [4:21].

Lisaks eeldatakse, et funktsioonid f_i ja seega kaudselt funktsioon $\bar{f}$ on monotooned, mis tähendab, et nad säilitavad rakendamisel täpsusega määratud järjestust [4:20].

Definitsioon 1.6. Olgu $\mathbb{D}_1$ ja $\mathbb{D}_2$ osaliselt järjestatud hulgad. Funktsiooni $f : \mathbb{D}_1 \rightarrow \mathbb{D}_2$ nimetatakse **monotoonseks**, kui iga $a, b \in \mathbb{D}_1$ korral

$$a \sqsubseteq b \implies f(a) \sqsubseteq f(b) \text{ [5:23].}$$

4. Saadud võrratusele (ehk kaudselt algele võrratuste süsteemile) tuleb leida vähim lahend. Selle iga lahend on üks korrektne analüüs, mis iga programmi punkti kohta sisaldab selle abstraktset seisundit. Vähim sobiv lahend on ühtlasi täpseim võimalik korrektne analüüs, ehk see, millest enim kasu oleks.

Saab näidata, et see on samaväärne võrrandi $\bar{x} = \bar{f}(\bar{x})$ vähima lahendi leidmisega, mida nimetatakse ka vähima püsipunkti leidmiseks. Selleks on kõige naiivne iteratiivne algoritm, mis alustab väärtusest $\bar{x}_0 = \bar{\perp} = (\perp, \dots, \perp)$ ja järjest iga $\bar{x}_i$ korral arvutab $\bar{x}_{i+1} = \bar{f}(\bar{x}_i)$ kuni lõpuks jõutakse nii kaugele, et mingi i korral $\bar{x}_i = \bar{x}_{i+1}$, st funktsiooni väärtused stabiliseeruvad ja funktsiooni edasi rakendamine tulemust ei muuda. Leitud lahendist ongi võimalik välja lugeda analüüsi tulemused iga programmi punkti jaoks [4:21].

Joonise 1 programmi analüüsimisel oleks võrratuste ja võrrandite süsteemid järgnevad:

$$\left\{ \begin{array}{l} x_1 \sqsubseteq \top \\ x_2 \sqsubseteq tf_{1,2}(x_1) \\ x_3 \sqsubseteq tf_{2,3}(x_2) \\ x_4 \sqsubseteq tf_{2,4}(x_2) \\ x_5 \sqsubseteq tf_{3,5}(x_3) \\ x_6 \sqsubseteq tf_{4,6}(x_4) \\ \left. \begin{array}{l} x_7 \sqsubseteq x_5 \\ x_7 \sqsubseteq x_6 \end{array} \right\} \Rightarrow x_7 \sqsubseteq x_5 \sqcup x_6 \\ x_8 \sqsubseteq tf_{7,8}(x_7) \end{array} \right. \quad \text{ja} \quad \left\{ \begin{array}{l} x_1 = \top \\ x_2 = tf_{1,2}(x_1) = x_1[x \mapsto \{0, 1, 2\}] \\ x_3 = tf_{2,3}(x_2) = x_2[x \mapsto \{0\}] \\ x_4 = tf_{2,4}(x_2) = x_2[x \mapsto d(x) \setminus \{0\}] \\ x_5 = tf_{3,5}(x_3) = x_3[y \mapsto \{5\}] \\ x_6 = tf_{4,6}(x_4) = x_4[y \mapsto d(x) + \{1\}] \\ x_7 = x_5 \sqcup x_6 \\ x_8 = tf_{7,8}(x_7) = x_7[z \mapsto \{2\} * d(y)] \end{array} \right.$$

Nende iteratiivne lahendamine on samm-sammult toodud tabelis 1. On näha, et algoritmiline analüüs jõudis oodatud tulemuseni. Nagu näha, siis naiivne iteratsioon on üsna

ebaefektiivne viis vähima püsipunkti leidmiseks, kuna väärtuste stabiliseerumine võib võtta palju samme, kusjuures iga kord arvutatakse uuesti ka need väärtused, mis enam niikuinii ei muutu. Loomulikult on olemas mitmeid palju efektiivsemaid meetodeid, näiteks *round-robin* iteratsioon ja *worklist* algoritm [4:24,83].

Algoritmide nimesid kuidagi tõlkida?

Sellegipoolest pole vaadeldud analüüs kuigi praktiline, sest võimalike arvuliste väärtuste hulgas võivad olla suured või lausa lõpmatud. Üldiselt pole võimalik lõpmatuid hulki programmis efektiivselt esitada ja nendega opereerida. Seetõttu loobutakse ülimast täpsusest alamhulkade kujul ja kasutatakse ebatäpsemaid domeene väärtuste kirjeldamiseks, mida on efektiivselt võimalik analüsaatorisse implementeerida. Alamhulkade domeene saab siiski muudeks analüüsideks mõistlikult kasutada ning neil on oluline roll domeenide abstraherimise uurimisel.

1.6 Intervalldomeen

Intervalldomeen on domeen, milles täisarvude väärtuste abstraherimiseks kasutatakse arvtelje lõike. Selline abstraktsioon on arvuhulkadega võrreldes efektiivsem, olles samaaegselt praktikas ka piisavalt täpne.

Definitsioon 1.7. Intervalldomeeniks [4:55] nimetatakse hulka

$$\mathbb{I} = \{[l, u] \mid l \in \mathbb{Z} \cup \{-\infty\}, u \in \mathbb{Z} \cup \{+\infty\}, l \leq u\},$$

millega on osaline järjestus

$$[l_1, u_1] \sqsubseteq [l_2, u_2] \iff l_2 \leq l_1 \wedge u_1 \leq u_2.$$

Ülejäänud domeenid ka definitsiooni kujul?

Sellises domeenis

$$\begin{aligned} [l_1, u_1] \sqcup [l_2, u_2] &= [\min\{l_1, l_2\}, \max\{u_1, u_2\}], \\ [l_1, u_1] \sqcap [l_2, u_2] &= [\max\{l_1, l_2\}, \min\{u_1, u_2\}], \quad \text{kui } \max\{l_1, l_2\} \leq \min\{u_1, u_2\}. \end{aligned}$$

Joonis intervallide $\sqcup, \sqcap$ kohta a la Seidl

Intervallide järjestus on määratud nende omavahelise sisalduvuse kaudu ning ülem- ja alamraja on vastavalt lõikude ühend ja ühisosa. Lõigu otspunktides on lubatud vastavad lõpmatust kirjeldavad väärtused, mis võimaldavad rääkida selles domeenis suurimast elemendist $\top = [-\infty, +\infty]$. Kuna alumine raja on ainult tinglikult defineeritud, siis intervalldomeen ei moodusta täielikku võre. See pole probleem, kuna pisut täiendatud domeen $\mathbb{I}_\perp = \mathbb{I} \cup \{\perp\}$ osutub täielikuks võreks, kui seda vaja peaks olema.

Tabel 1. Näiteprogrammi (joonisel 1) analüüsi süsteemi iteratiivse lahendamise sammud ja lahend.

i	0	1	2			3			4			5			6			7
			x	y	z	x	y	z	x	y	z	x	y	z	x	y	z	sama
x_1	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	
x_2	$\perp$	$\perp$	$\{0, 1, 2\}$	$\perp$	$\perp$	$\{0, 1, 2\}$	$\perp$	$\perp$	$\{0, 1, 2\}$	$\perp$	$\perp$	$\{0, 1, 2\}$	$\perp$	$\perp$	$\{0, 1, 2\}$	$\perp$	$\perp$	
x_3	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\{0\}$	$\perp$	$\perp$	$\{0\}$	$\perp$	$\perp$	$\{0\}$	$\perp$	$\perp$	$\{0\}$	$\perp$	$\perp$	
x_4	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\{1, 2\}$	$\perp$	$\perp$	$\{1, 2\}$	$\perp$	$\perp$	$\{1, 2\}$	$\perp$	$\perp$	$\{1, 2\}$	$\perp$	$\perp$	
x_5	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\{0\}$	$\{5\}$	$\perp$	$\{0\}$	$\{5\}$	$\perp$	$\{0\}$	$\{5\}$	$\perp$	
x_6	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\{1, 2\}$	$\{2, 3\}$	$\perp$	$\{1, 2\}$	$\{2, 3\}$	$\perp$	$\{1, 2\}$	$\{2, 3\}$	$\perp$	
x_7	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\{0, 1, 2\}$	$\{2, 3, 5\}$	$\perp$	$\{0, 1, 2\}$	$\{2, 3, 5\}$	$\perp$	
x_8	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\perp$	$\{0, 1, 2\}$	$\{2, 3, 5\}$	$\{4, 6, 10\}$	
Massiivne tabel: kuidagi väiksemaks? Lisadesse?																		

Lõik $[l, u]$ kirjeldab täisarvu z parajasti siis, kui $l \leq z \leq u$.

Analoogiliselt alamhulkade domeeniga, tuuakse siin programmide analüüsimiseks sisse:

Konstantide abstraherimine Konstantsele täisarvulisele väärtusele a vastab intervall $[a, a]$.

Abstraktne aritmeetika Intervallidel saab samuti defineerida erinevad aritmeetilised tehted, moodustades intervallaritmeetika. Näiteks lõikude $[l_1, u_1], [l_2, u_2] \in \mathbb{I}$ korral:

$$\begin{aligned} [l_1, u_1] + [l_2, u_2] &= [l_1 + l_2, u_1 + u_2], \\ [l_1, u_1] \cdot [l_2, u_2] &= [\min\{l_1 l_2, l_1 u_2, u_1 l_2, u_1 u_2\}, \max\{l_1 l_2, l_1 u_2, u_1 l_2, u_1 u_2\}]. \end{aligned}$$

Siin on tehete defineerimine keerulisem kui alamhulkade domeenis, nagu korrutamisest paistab, kusjuures lisaks peab defineerima juhud, kus mõned otspunktidest on $-\infty$ või $+\infty$.

Kas peaks seda ka siin tegema?

Valides eelnevas joonisel 1 tehtud näites seekord $\text{Val} = \mathbb{I}$, saab taaskord kirjeldada üleminekufunktsioonid, kasutades seekord intervallide operatsioone. Tabelis 2 on toodud samasuguse algoritmilise analüüsi lõpptulemus, kui seda oleks tehtud intervalldomeeni abil. Nagu näha, siis intervallide kasutamine on ebatäpsem kui alamhulkade kasutamine, sest kaob informatsioon selle kohta, kui mõni väärtus lõigu keskelt tegelikult ei saa esineda. Samas on analüüs ikkagi korrektne, sest ühtegi päriselt võimalikku väärtust pole ekslikult välistatud.

Tabel 2. Näiteprogrammi (joonisel 1) analüüsi lahend intervalldomeenis.

	x	y	z
x_1	$\top$	$\top$	$\top$
x_2	$[0, 2]$	$\top$	$\top$
x_3	$[0, 0]$	$\top$	$\top$
x_4	$[1, 2]$	$\top$	$\top$
x_5	$[0, 0]$	$[5, 5]$	$\top$
x_6	$[1, 2]$	$[2, 3]$	$\top$
x_7	$[0, 2]$	$[2, 5]$	$\top$
x_8	$[0, 2]$	$[2, 5]$	$[4, 10]$

2 Domeeni omadused

2.1 Võre omadused

Kuna nõutakse, et domeenid oleks täielikud võred, siis peavadki nad kõikide võrede tingimusi rahuldama. Järgnev on ülevaade erinevatest omadustest, mis täielikel võredel kehtima peaks:

Olgu $\mathbb{D}$ täielik võre, siis iga $a, b, c \in \mathbb{D}$ korral peavad kehtima järgnevad tingimused:

Osalise järjestuse omadused (definiitsioonist 1.2)

- $a \sqsubseteq a$ (refleksiivsus);
- kui $a \sqsubseteq b$ ja $b \sqsubseteq c$, siis $a \sqsubseteq c$ (transitiivsus);
- kui $a \sqsubseteq b$ ja $b \sqsubseteq a$, siis $a = b$ (antisümmeetrilisus);

Rajade omadused [6]

- $a \sqsubseteq a \sqcup b$ ja $b \sqsubseteq a \sqcup b$ (definiitsioonist 1.3);
- $a \sqcap b \sqsubseteq a$ ja $a \sqcap b \sqsubseteq b$ (definiitsioonist 1.4);
- kui $a \sqsubseteq c$ ja $b \sqsubseteq c$, siis $a \sqcup b \sqsubseteq c$ (definiitsioonist 1.3);
- kui $c \sqsubseteq a$ ja $c \sqsubseteq b$, siis $c \sqsubseteq a \sqcap b$ (definiitsioonist 1.4);

Rajade tehete omadused [3:6, 5:39]

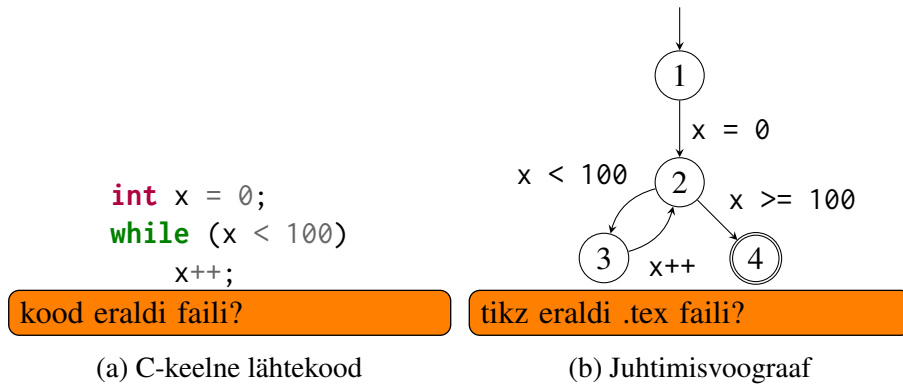
- $(a \sqcup b) \sqcup c = a \sqcup (b \sqcup c)$ ja $(a \sqcap b) \sqcap c = a \sqcap (b \sqcap c)$ (assotsiatiivsus);
- $a \sqcup b = b \sqcup a$ ja $a \sqcap b = b \sqcap a$ (kommutatiivsus);
- $a \sqcup a = a$ ja $a \sqcap a = a$ (idempotentsus);
- $a \sqcup (a \sqcap b) = a$ ja $a \sqcap (a \sqcup b) = a$ (neelduvus);

Vähima ja suurima elemendi omadused [6]

- $\perp \sqsubseteq a$;
- $a \sqsubseteq \top$;
- $a \sqcup \perp = a$;
- $a \sqcap \top = a$;

Järjestuse ja rajade tehete seosed Järgnevad on ekvivalentsed [5:39]:

1. $a \sqsubseteq b$,
2. $a \sqcup b = b$,
3. $a \sqcap b = a$.

Joonis 2. Tsükliga programmi näidis.

2.2 Laiendamine ja kitsendamine

Kui joonisel 1 olev programm oli tsükliteta ja selle analüüsi saaks teostada ka ilma võrratuste süsteemi püsipunkti leidmata teostada, siis üldiselt see nii pole. Huvitavamad programmid sisaldavad tsükleid, mille korral ülalkirjeldatud algoritm on analüüsimiseks vajalik. Olgu vaatluse all programm jooniselt 2 ja domeen $\mathbb{D} = (\text{Var} \rightarrow \mathbb{I})_{\perp}$ nagu enne, siis võrratuste ja võrrandite süsteemid on järgnevad:

$$\begin{cases} x_1 \sqsupseteq \top \\ x_2 \sqsupseteq tf_{1,2}(x_1) \sqcup tf_{3,2}(x_3) \\ x_3 \sqsupseteq tf_{2,3}(x_2) \\ x_4 \sqsupseteq tf_{2,4}(x_2) \end{cases} \quad \text{ja} \quad \begin{cases} x_1 = \top \\ x_2 = tf_{1,2}(x_1) \sqcup tf_{3,2}(x_3) = \\ \quad = x_1[x \mapsto [0, 0]] \sqcup x_3[x \mapsto d(x) + [1, 1]] \\ x_3 = tf_{2,3}(x_2) = x_2[x \mapsto d(x) \sqcap [-\infty, 99]] \\ x_4 = tf_{2,4}(x_2) = x_2[x \mapsto d(x) \sqcap [100, +\infty]] \end{cases} .$$

Nende vähim püsipunkt (tabelis 3a) leitakse naiivse iteratsiooni 204. sammul. Itereerimisel sisuliselt tehakse läbi kõik 100 tsükli iteratsiooni, mistõttu sellise süsteemi püsipunkti leidmise ajaline keerukus on $O(k)$, kus k on tsükli iteratsioonide arv. Selline ebaefektiivsus on vastuvõetamatu, sest toimub justkui programmi kogu töö simuleerimine, mis on vastuolus staatilise analüüsi eesmärgiga.

Laiendamine Ebaefektiivsuses on süüdi asjaolu, et intervalldomeenis leiduvad lõpmatu-
tud rangelt kasvavad ahelad.

Selgitada kuidagi ahelaid

Püsipunkti leidmise igal iteratsioonil tsükli muutuja väärtuste lõik suurenes ühe võrra seetõttu stabiliseerumiseks läks ebameeldivalt palju iteratsioone. Probleemi lahendamiseks muudetakse analüüsimist nii, et püsipunkti leidmine toimuks kiirendatult,

tuues meelega sisse täiendava ebatäpsuse. Sellist võtet nimetatakse *laiendamiseks* (ingl. *widening*).

Lahendatav võrratus $\bar{x} \sqsupseteq \bar{f}(\bar{x})$ kirjutatakse samaväärsel akumuldeerival kujul $\bar{x} = \bar{x} \sqcup \bar{f}(\bar{x})$, kus ülemraja asemele valitakse sobiv *laiendamise operaator* $\sqcup$ ja otsitakse vähim püsipunkt võrrandile $\bar{x} = \bar{x} \sqcup \bar{f}(\bar{x})$. Intervallidel defineeritakse see järgnevalt:

$$[l_1, u_1] \sqcup [l_2, u_2] = [l, u], \text{ kus}$$

$$l = \begin{cases} l_1, & \text{kui } l_1 \leq l_2, \\ -\infty, & \text{muidu} \end{cases} \quad \text{ja} \quad u = \begin{cases} u_1, & \text{kui } u_2 \leq u_1, \\ +\infty, & \text{muidu.} \end{cases}$$

Intervallide laiendamise idee seiseb selles, et intervall suurenedes suureneb kohe vastavas suunas lõpmatuse, garanteerides, et intervall saab suureneda ülimalt kaks korda, mis muudab kasvavad ahelad lõplikeks. Sellise modifikatsiooniga süsteemi vähim püsipunkt (tabelis 3b) leitakse juba naiivse iteratsiooni 6. sammul, mis ühest küljest on oluline võit, teisest kaotus, sest lahend pole nii täpne kui eelnevalt.

Kitsendamine Kuna $\bar{f}$ on monotoonne, siis selle rakendamine püsipunktile tulemust ebatäpsemaks ei muuda, aga võib ebatäpset laiendatud tulemust siiski parandada. Sellist võtet nimetatakse *kitsendamiseks* (ingl. *narrowing*) ning eelmisele laiendatud lahendile kitsendamist rakendades stabiliseerub tulemus (tabelis 3c) 4. sammul, jõudes sama tulemuseni, mis ilma laiendamist ja kitsendamist. Üldiselt see siiski nii ei pruugi olla, kuid tulemuse täpsust suurendab ikka.

Kitsendamisel võib tekkida analoogiline probleem *lõpmatute rangelt kahanevate ahelatega*, mistõttu funktsiooni korduv rakendamine mõistliku sammude arvuga ei stabiliseeru. Samas võib kitsendamist võib lõpetada mistahes hetkel ja analüüs on ikka korrektne. Kitsendamise stabiliseerumiseks kasutatakse analoogilist võtet: lahendatav võrratus kirjutatakse samaväärsel kujul $\bar{x} = \bar{x} \sqcap \bar{f}(\bar{x})$, kus alamraja asemele valitakse sobiv *kitsendamise operaator* $\sqcap$ ja otsitakse vähim püsipunkt võrrandile $\bar{x} = \bar{x} \sqcap \bar{f}(\bar{x})$. Intervallidel defineeritakse see järgnevalt:

$$[l_1, u_1] \sqcap [l_2, u_2] = [l, u], \text{ kus}$$

$$l = \begin{cases} l_2, & \text{kui } l_1 = -\infty, \\ l_1, & \text{muidu} \end{cases} \quad \text{ja} \quad u = \begin{cases} u_2, & \text{kui } u_1 = +\infty, \\ u_1, & \text{muidu.} \end{cases}$$

Intervallide kitsendamise idee seiseb selles, et intervall vähenedeb ainult lõpmatusest, garanteerides, et intervall saab väheneda ülimalt kaks korda, mis muudab kahanevad ahelad lõplikeks. Uuritud näitel kiirendatud kitsendamine jõuab sama tulemuseni kui tavaline kitsendamine (tabelis 3c). Üldiselt see nii ei pruugi olla, sest kiirendamisel tuuakse sisse meelega täiendav ebatäpsus.

Tabel 3. Näiteprogrammi (joonisel 2) analüüsi lahendid erinevatel meetoditel.

(a) Iteratsiooni lahend		(b) Laiendamise tulemus		(c) Kitsendamise tulemus	
	x		x		x
x_1	$\top$	x_1	$\top$	x_1	$\top$
x_2	$[0, 100]$	x_2	$[0, +\infty]$	x_2	$[0, 100]$
x_3	$[0, 99]$	x_3	$[0, +\infty]$	x_3	$[0, 99]$
x_4	$[100, 100]$	x_4	$[100, +\infty]$	x_4	$[100, 100]$

Omadused Laiendamise ja kitsendamise operaatorid peavad analüüsi korrektsuse tagamiseks rahuldama teatud tingimusi.

Olgu $\mathbb{D}$ abstraktne domeen, siis iga $a, b \in \mathbb{D}$ korral peavad kehtima järgnevad tingimused:

- $a \sqcup b \sqsubseteq a \sqcup b$ [4:61];
- $a \sqcap b \sqsubseteq a \sqcap b$ [4:66].

Kusjuures need operaatorid pole tingimata assotsiatiivsed, kommutatiivsed, jne nagu nende algsed analoogid. Neid kasutatakse nii nagu ülal toodud, kus vasak operand on vana seisund ja parem operand on uus seisund. Sellel asjaolul põhineb nende defineerimine ja seda ka nähtud intervalldomeeni puhul.

2.3 Abstraktsiooni korrektsus

[7:242]

Galois ühendused vms.

3 Omaduspõhine testimine

Omaduspõhine testimine (ingl. *property-based testing*) on programmide testimise metoodika, mis põhineb soovitud omaduste verifitseerimisel juhuslikult genereeritud testandmetel. Selle lähenemise populariseeris Haskellis teek nimega QuickCheck, mis on nüüdseks implementeeritud ka paljude teiste programmeerimiskeelte jaoks ja mille kasutamine on funktsionaalprogrammeerimises laialdane.

Omaduspõhine testimine sobib hästi matemaatilist laadi omaduste, nagu eelmises peatükis toodud domeenide omaduste, kontrollimiseks, sest seda saab teha lihtsa tingimusega, vajamata sobivate testandmete väljamõtlemit. See võimaldab samu omadusi kontrollida kõigil domeenidel, sõltumata isegi nende elementide tüübist.

3.1 Põhimõtted

Testitavad omadused kirjeldatakse predikaatidena, millele omaduspõhise testimise raamistik genereerib hulga juhuslikke argumente, millel arvutab välja predikaadi väärtuse. Kui see on kõigil genereeritud argumentidel tõene, siis loetakse test läbituks ja omadus kehtivaks. Kui mõnel argumendil on predikaat väär, loetakse test läbikukkunuks ja omadus mittekehtivaks. Viimasel juhul kuvatakse probleemne argument ka testijale.

Omaduspõhise testimise raamistikes on tüüpiliselt juba defineeritud, kuidas vastava keele põhiliste andmetüüpide, sh paaride, järjestite jne, väärtusi juhuslikult genereerida. Puuduvate ja enda defineeritud andmetüüpide jaoks tuleb see ise juurde lisada. Seejuures „juhuslik“ ei pea tähendama täielikult juhuslikku protsessi, vaid võib alati genereerida ka hulka huvitavaid ja sageli probleeme tekitavaid erijuhte (nt arv null, tühi järjest jne).

Juhuslikult genereeritud argumendid võivad olla „suured“: suured arvud, pikad sõned või järjestid, sügavad puud jne. Võib kergesti juhtuda, et mõne omaduse kontranäide on seetõttu inimese jaoks raskesti hoomatav ja jääb ebaselgeks, mis on selle argumendi juures erilist, et omadus ei kehti. Vigade analüüsimise lihtsustamiseks kasutatakse omaduspõhises testimises vääravate argumentide lihtsustamist ehk vähendamist (ingl. *shrinking*). Kirjeldatakse, kuidas leitud väärtusest saada lihtsamaid, mis oleks algsega piisavalt sarnased, et nende korral võiks omadus samuti mitte kehtida. Näiteks järjestist mingite elementide eemaldamine, et pikkus sellest väheneks. Vähendatud argumentidel väärtustatakse predikaat uuesti, leidmaks neid, mille korral omadus ikka ei kehti, ja rakendatakse vähendamist taas nii palju kordi kui võimalik, et lihtsustada probleemset argumenti maksimaalselt, muutes selle paremini hoomatavaks.

Tüüpiliselt on ka põhiliste andmetüüpide vähendamise testimisraamistikesse juba sisse ehitatud, aga sedagi on võimalik ise laiendada oma andmetüüpidele.

Teek „qcheck“

```

module type S =
sig
  type t (* domeeni elementide tüüp *)
  val equal: t -> t -> bool (* seos = *)
  val leq: t -> t -> bool (* seos  $\sqsubseteq$  *)
  val join: t -> t -> t (* tehe  $\sqcup$  *)
  val meet: t -> t -> t (* tehe  $\sqcap$  *)
  val bot: unit -> t (* element  $\perp$  *)
  val is_bot: t -> bool
  val top: unit -> t (* element  $\top$  *)
  val is_top: t -> bool
  val widen: t -> t -> t (* tehe  $\sqsubseteq$  *)
  val narrow: t -> t -> t (* tehe  $\sqcap$  *)
end

```

Joonis 3. Domeeni (lihtsustatud) signatuur Goblinti moodulis Lattice.

3.2 Goblint

```
val arbitrary: unit -> t QCheck.arbitrary
```

bottom-up, top-down lähenemised

Testimise tulemused

Kokkuvõte

what did you do?

What are the results?

future work?

Viidatud kirjandus

- [1] Vojdani V. Mitmelõimeliste C-programmide kraasimine analüsaatoriga Goblin. Magistritöö. TÜ arvutiteaduse instituut, 2006. <http://dspace.ut.ee/handle/10062/1253> (27.02.2018).
- [2] ISO/IEC. ISO International Standard ISO/IEC 9899:2011. Information technology – Programming languages – C. N1570 Committee Draft. Apr. 12, 2011. <http://www.open-std.org/jtc1/sc22/wg14/www/docs/n1570.pdf> (03/30/2018).
- [3] Laan V. Võreteooria. Loengukonspekt. TÜ. Sügis 2017. https://courses.ms.ut.ee/MTMM.00.039/2017_fall/uploads/Main/kon.pdf (27.02.2018).
- [4] Seidl H., Wilhelm R., and Hack S. Foundations and Intraprocedural Optimization. *Compiler Design: Analysis and Transformation*. Berlin, Heidelberg: Springer Berlin Heidelberg, 2012, pp. 1–114. https://doi.org/10.1007/978-3-642-17548-0_1 (02/27/2018).
- [5] Davey B. A. and Priestley H. A. Introduction to Lattices and Order. 2nd ed. Cambridge: Cambridge University Press, 2002.
- [6] Might M. Order theory for computer scientists. <http://matt.might.net/articles/partial-orders/> (03/03/2018).
- [7] Cousot P. and Cousot R. Abstract interpretation: a unified lattice model for static analysis of programs by construction or approximation of fixpoints. *Conference Record of the Fourth Annual ACM SIGPLAN-SIGACT Symposium on Principles of Programming Languages*. Los Angeles, California: ACM Press, New York, NY, 1977, pp. 238–252. <http://www.di.ens.fr/~cousot/publications.www/CousotCousot-POPL-77-ACM-p238--252-1977.pdf> (03/25/2018).
- [8] Vojdani V. et al. Static race detection for device drivers: the Goblint approach. *Proceedings of the 31st IEEE/ACM International Conference on Automated Software Engineering, ASE 2016*. ACM, 2016, pp. 391–402.

Eemalda nocite

Lisad

I Litsents

Lihtlitsents lõputöö reprodutseerimiseks ja lõputöö üldsusele kättesaadavaks tegemiseks

Mina, **Simmo Saan**,

1. annan Tartu Ülikoolile tasuta loa (lihtlitsentsi) enda loodud teose
Abstraktsete domeenide omaduspõhine testimine
mille juhendajad on Vesal Vojdani ja Kalmer Apinis
  - 1.1 reprodutseerimiseks säilitamise ja üldsusele kättesaadavaks tegemise eesmärgil, sealhulgas digitaalarhiivi DSpace-is lisamise eesmärgil kuni autoriõiguse kehtivuse tähtaja lõppemiseni;
  - 1.2 üldsusele kättesaadavaks tegemiseks Tartu Ülikooli veebikeskkonna kaudu, sealhulgas digitaalarhiivi DSpace'i kaudu kuni autoriõiguse kehtivuse tähtaja lõppemiseni.
2. olen teadlik, et punktis 1 nimetatud õigused jäävad alles ka autorile.
3. kinnitan, et lihtlitsentsi andmisega ei rikuta teiste isikute intellektuaalomandi ega isikuandmete kaitse seadusest tulenevaid õigusi.

Tartus, pp.kk.aaaa

Kuupäev